

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 5197/18
19.04.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, поднетој против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 111-00-144/2014-01 од 11.12.2014. године, у предмету конкурса, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.04.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, учесника јавној конкурса, изјављена против закључка Конкурсне комисије за спровођење јавног конкурса за попуњавање положаја помоћника министра-руководиоца Сектора за европске интеграције, међународну сарадњу и пројекте у Министарству државне управе и локалне самоуправе – положај у трећој групи, број: 111-00-85/2014-01 од 17.11.2014. године. Наведеним првостепеним закључком, тачком првом диспозитива, одбачена је пријава тужиоца број: 111-00-85/2014-01 од 23.10.2014. године, поднета на конкурс за попуњавање положаја помоћника министра – руководиоца Сектора за европске интеграције, међународну сарадњу и пројекте у Министарству државне управе и локалне самоуправе – положај у трећој групи, као пријава уз коју нису приложени сви потребни докази, а тачком другом диспозитива је констатовано да жалба на закључак не задржава извршење закључка.

Тужбом поднетом Управном суду дана 15.01.2015. године тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да је као доказе о својој стручности и искуству у области права у трајању од најмање девет година доставио два

документа: оверену фотокопију потврде Адвокатске коморе Београда о упису у именик адвоката на дан 30.10.1997. године и изјаву у виду потврде о сопственом искуству у струци, односно пословима којима се као адвокат тужилац бавио током своје адвокатске каријере. Истакао је да наведена оверена фотокопија потврде Адвокатске коморе Београда представља јавну исправу, у смислу члана 65. став 4. Закона о адвокатури (“Службени гласник РС”, бр. 31/2011 и 24/2012), па с обзиром да садржи податак о томе да је тужилац уписан као адвокат у Именик адвоката дана 30.10.1997. године, ове чињенице се, по слову закона, имају сматрати тачним, тј. доказаним, у складу са чланом 154. став 1. Закона о општем управном поступку. Додао је да за адвокате важи законска претпоставка да су стручни и да имају искуство у области права, јер се баве адвокатуром, као и законска претпоставка континуираног бављења адвокатуром за време док имају својство адвоката, односно док су уписани у Именик адвоката, сагласно одредбама чланова 2. - 4. и члана 93. став 1. Закона о адвокатури. У смислу члана 150. став 3. Закона о општем управном поступку, сматра да адвокат не треба додатно да доказује да има искуство у правној струци и да му се дужина трајања искуства рачуна од дана уписа у Именик адвоката, све док има својство адвоката, јер су то чињенице које закон претпоставља. У односу на други достављени документ, потврду о радном искуству коју је саставио адвокат А.А., истакао је да се ради о приватној исправи која садржи податке о врсти правних послова које је именовани обављао, правним областима у којима је стечено правно искуство и периоде у којима су ти послови обављани, односно стицано правно искуство. Како је тужилац био странка у поступку, његова потврда о искуству се, у смислу члана 149. Закона о општем управном поступку, мора прихватити као доказ. Сматра да је тужена погрешно применила материјално право када је као разлог за неприхватање писане изјаве о радном искуству коју је тужилац саставио навела да такву потврду може да изда само Адвокатска комора чији је адвокат члан, јер јавна овлашћења и послови Адвокатске коморе, уређени одредбама чланова 65. и 66. Закона о адвокатури, не обухватају вођење евиденције о пословима пружања правне помоћи које, појединачно, адвокати обављају у име и за рачун својих клијената. Истакао је да вођење Именика адвоката спада у надлежност Адвокатске коморе Србије, али да ови именици не садрже податке о врсти, броју или времену извршења послова адвоката. Како Адвокатске коморе не поседују податке о стручности, односно искуству, било ког адвоката, немају законска овлашћења или обавезе да такве податке прикупљају и евидентирају, као и да адвокати нису у обавези да такве податке достављају својим коморама, то Адвокатске коморе не могу да издају потврде или уверења о тим подацима. Стога сматра да је очигледно да је тужена погрешно применила материјално право када је заузела став да доказ о правничком искуству адвоката даје искључиво Адвокатска комора. Имајући у виду да тужена нема дискреционо право да јавној исправи, као ни приватној исправи која се по закону има сматрати валидним доказом у управном поступку, одузима доказну снагу, да постоји истоветност у садржају, чињеничном и правном основу између закључака првостепеног органа и решења тужене и да основаност тужбеног захтева произлази из самог закона, предложио је да Управни суд, применом члана 43. Закона о управним споровима, донесе пресуду којом ће поништити решење тужене и решити управну ствар тако што ће усвојити жалбу тужиоца и наложити првостепеном органу да призна пријаву тужица на предметном конкурс за попуњавање положаја помоћника министра у Министарству за државну управу и локалну самоуправу.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења, са предлогом да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, правилно је Конкурсна комисија донела закључак о одбацивању пријаве тужиоца, као пријаве уз коју нису поднети сви потребни докази, сагласно члану 55. став 3. Закона о државним службеницима. Ово због тога што је увидом у доказе тужиоца А.А. поднете уз пријаву на конкурс, утврђено да именовани приложеним доказима није доказао да има најмање девет година радног искуства у струци, односно уз пријаву на конкурс није приложио доказ о радном искуству у струци у трајању од најмање девет година, како је назначено у тексту огласа у јавном конкурс. Увидом у достављене списе предмета, тужени орган је констатовао: да је Конкурсна комисија за спровођење јавног конкурса за попуњавање положаја помоћника министра – руководиоца Сектора за европске интеграције, међународну сарадњу и пројекте у Министарству државне управе и локалне самоуправе, именована решењем Високог службеничког савета 792 број: 111-00-41/2014-01 од 03.10.2014. године, да је јавни конкурс за попуњавање наведеног положаја оглашен у дневном листу Националне службе за запошљавање број 590 од 08.10.2014. године, да су у огласу о јавном конкурс сагласно члану 55. став 1. Закона о државним службеницима и члану 20. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима, наведени услови за рад на положају који се попуњава и наведени докази који се прилажу уз пријаву, на основу чега Конкурсна комисија утврђује испуњеност услова за рад на положају и из кога јасно произлази да су подносиоци пријава на конкурс упознати са садржином доказа које је уз пријаву потребно поднети, као и да је у објављеном огласу о јавном конкурс посебно наглашено да се сва документација и докази подносе у оригиналу или овереној фотокопији и да пријава уз коју нису поднети сви потребни докази у оригиналу или овереној фотокопији неће бити разматране, да је у поступку спровођења јавног конкурса, на састанку одржаном 17.11.2014. године, Конкурсна комисија прегледала све приспеле пријаве и поднете доказе учесника конкурса, па је констатовала да А.А. поднетим доказима није доказао радно искуство у струци од најмање 9 година са високом школском спремом, јер Конкурсна комисија није прихватила потврду Адвокатске коморе Београд: 5070/03 од 16.02.2003. године, будући да је том потврдом само констатовано да је именовани 30.10.1997. године уписан у Именик адвоката и да се иста издаје ради презентације надлежној Пореској управи и отварања посебног рачуна код банке. Такође, није прихваћена ни потврда од 29.10.2014. године, коју је тужилац дао под кривичном и материјалном одговорношћу из разлога што исту није издала Адвокатска комора Београд, као и да поред наведеног није приложио оверену фотокопију радне књижице у делу који се односи на период рада обављања адвокатске делатности. Сходно томе, Конкурсна комисија је закључила да су се стекли услови за

примену члана 55. став 3. Закона о државним службеницима, јер овде тужилац није приложио доказе како је то тражено текстом огласа о јавном конкурс у смислу члана 21. став 1. Уредбе о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима, па је одлучено као у диспозитиву ожалбеног закључка од 17.11.2014. године. Сагласно томе, те оцењујући да остали наводи жалбе којима се указује да је адвокатура независна и самостална делатност и да као таква не може бити предмет тумачења, као и да се првостепени орган имао обратити Комори за проверу, уколико је сумњао у истинитост навода лица које себе декларише као адвоката, нису могли бити од утицаја на другачије решавање у овој управној ствари, тужени орган је применом члана 144. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05 ... 99/14), у вези са чланом 230. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбама члана 55. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05...99/14) прописано је да оглас о јавном конкурс садржи податке о државном органу, радном месту, условима за запослење на радном месту, месту рада, стручној оспособљености, знањима и вештинама које се оцењују у изборном поступку и начину њихове провере, року у коме се подносе пријаве, лично име лица задуженог за давање обавештења о јавном конкурс, адресу на коју се пријаве подносе, податке о доказима који се прилажу уз пријаву, месту, дану и времену када ће се обавити провера оспособљености, знања и вештина кандидата у изборном поступку (став 1.); да неблаговремене, недопуштене, неразумљиве или непотпуне пријаве и пријаве уз које нису приложени сви потребни докази, конкурсна комисија одбацује закључком против кога се може изјавити жалба Жалбеној комисији (став 3.), док жалба из става 3. овог члана не задржава извршење закључка.

Према одредби члана 74. став 1. истог закона, на интерни и јавни конкурс кад положај попуњава Влада, примењују се одредбе овог закона о интерним и јавном конкурс при попуњавању извршилачких радних места, изузев података који се односе на место, дан и време провере оспособљености, знања и вештина кандидата у изборном поступку.

Уредбом о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 41/07 и 109/09) прописано је да уз пријаву на јавни конкурс учесник јавног конкурса прилаже оригинале или оверене фотокопије уверења о држављанству, извода из матичне књиге рођених, доказа о одговарајућој стручној спреми, доказа о радном искуству и других доказа о испуњавању прописаних услова за рад на радном месту које се попуњава, да државни службеник који се пријављује на јавни конкурс, уместо уверења о држављанству и извода из матичне књиге рођених, подноси решење о распоређивању или премештају на радно место у органу у коме ради или решење да је нераспоређен (члан 21.). По истеку рока за подношење пријава на интерни или јавни конкурс, конкурсна комисија прегледа све приспеле пријаве и поднете доказе и саставља списак кандидата међу којима се спроводи изборни поступак, а изборни поступак спроводи се само међу онима који испуњавају услове за рад на радном месту које се попуњава и који, кад је то законом одређено, имају право да учествују на конкурс (члан 23. став 1. и 3.)

Код напред изнетог чињеничног и правног стања ствари, правилно је, и по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног закључка од 17.11.2014. године, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге. Основано тужени орган налази да тужилац приложеним доказима уз пријаву на конкурс није доказао да има најмање девет (9) година радног искуства у струци, јер потврда АК Београда број 5070/03 издата 16.12.2003. године ради презентације Пореској управи, а приложена на конкурс оглашен 08.10.2014. године, као и потврда тужиоца од 29.10.2014. године не представљају доказ о радном искуству тужиоца у струци у трајању од најмање 9 година. Ово стога што се наведеном потврдом Адвокатске коморе Београда потврђује само да се тужилац у тренутку издавања те потврде 16.12.2003. године води као адвокат у евиденцији ове коморе, у коју је уписан решењем Управног одбора Адвокатске коморе Београда број 1746 са 30.10.1997. године, а не и да је у периоду од уписа у именик адвоката дана 30.10.1997. године до дана издавања потврде 16.12.2003. године, што је уосталом и знатно краћи период од девет година, тужилац био уписан као адвокат. Осим тога, према одредби члана 4. тачка 2) Закона о адвокатури (“Службени гласник РС”, бр. 31/11 и 24/12) “адвокат” је лице које је уписано у именик адвоката и положило адвокатску заклетву и бави се адвокатуром, што значи да је упис у именик адвоката само претпоставка за бављење адвокатуром. Како се сагласно истом Закону, самосталност и независност адвокатури остварује и организовањем адвоката у Адвокатску комору Србије и адвокатске коморе у њеном саставу, као самосталне и независне организације адвоката (члан 2. став 2. тачка 3), при чему адвокатска комора води именик адвоката (члан 65. став 1. тачка 9) и испитује услове на страни кандидата за бављење адвокатуром, одлучује о упису у именик адвоката и поништава одлуку и решење о упису адвоката (чланови 5. - 14. Закона о адвокатури), то се, по налажењу Управног суда, чињеница да је неко лице уписано као адвокат може утврдити само на основу потврде адвокатске коморе у чији именик је то лице као адвокат уписано, што истовремено не искључује право тог лица да другим доказима доказује које правне послове је у том периоду обављао, односно да се у том периоду бавио адвокатуром, а такав доказ, да има девет (9) година радног искуства у струци, тужилац уз пријаву на конкурс 08.10.2014. године није доставио.

Суд је ценио наводе тужбе, који представљају у суштини поновљене наводе жалбе, али је нашао да су без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, имајући у виду напред утврђено чињенично и правно стање ове управне ствари.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Наиме, оспорено решење је правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управи акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 19.04.2018. године, 9 У 5197/18

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа- судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ